

КРЕДИТНО-МОДУЛЬНА СИСТЕМА: СТАРТ ЗРОБЛЕНО

В.М. Іщенко, О.М. Полумбрик, І.М. Шапошнікова

Національний університет харчових технологій, м. Київ

Одне із основних завдань вищої школи – підготовка спеціаліста високої кваліфікації, конкурентоздатного на ринку праці, компетентного не тільки в своїй професії, але й в суміжних областях, здатного до постійного професійного росту. Саме для досягнення цієї мети починаючи з 2004-05 навчального року в нашому університеті розпочався експеримент по впровадженню кредитно-модульної системи організації навчального процесу.

Хімія є профільною дисципліною на технологічних факультетах університету. Її вивчення розпочинається на I курсі із загальної та неорганічної хімії. На засвоєння навчального матеріалу за новими робочими програмами надається 108 годин: 54 години лекцій і 54 години лабораторних занять протягом 18 тижнів. Весь об'єм матеріалу розділено на 5 змістових модулів: три із загальної і два із неорганічної хімії, кожен із яких оцінюється певною кількістю балів. Максимально студент може набрати 100 балів. Шкала оцінювання наступна: відмінно (90-100 балів), добре (75-89), задовільно (60-74), незадовільно з можливістю повторного складання (35-59), незадовільно з обов'язковим повторним курсом (1-34).

Переваги кредитно-модульної системи безсумнівні: вона спонукає студентів до систематичної роботи, підвищує їх відповідальність за результати навчальної діяльності, а викладач може більш об'єктивно оцінити знання студентів.

Але виникає і немало запитань. Одне із основних – проблема уніфікації навчальної програми дисципліни. Очевидно, що вона повинна відповідати стандарту, розробленого в рамках Болонського процесу. Але чи існує такий стандарт – не відомо.

В цій же площині лежить і оцінка якості знань студентів. Критерії оцінювання повинні бути однаковими для навчальних закладів, які працюють

за кредитно-модульною системою. Постає питання про розробку тестових завдань з дисципліни для навчальних закладів одного профілю.

Відомо, що в європейській системі вищої освіти наголос робиться на індивідуальній роботі студентів. Найкраща освіта – це самоосвіта. Саме такий підхід поширений у Європі. В європейських університетах практикується принцип випередження в навчанні. Викладач дає студентам тему нової лекції, до якої вони повинні підготуватись. На наступному занятті починається не лекція, а її обговорення, причому висловлюються в основному студенти, а викладач виступає як арбітр – відповідає на запитання, активізує дискусію. Студентам доводиться дуже багато самостійно готуватись. Наші студенти до такої роботи зовсім не готові. І причина не тільки в тому, що не вистачає підручників, книг, комп'ютерів та місць у бібліотеці. Щоб самостійно розібратись у новому матеріалі, необхідно мати певний багаж знань. Але рівень знань сьогоденішнього першокурсника – вчорашнього школяра – дуже низький. Очевидно, що готуватись до нової системи навчання потрібно ще з школи.

За ці два роки роботи ми переконались, що необхідно переходити на нову систему підготовки студентів, але робити це треба розважливо, щоб не втратити надбання, які має наша освіта.